

Ens veiem a Estrasburg!

En les darreres setmanes hem assistit a una doble estratègia espanyolista per fer front a la consolidació de la República Catalana. Cal estudiar-les i rebatre-les de forma contundent. Vegem-les a continuació.

La primera és el relat, pensat de cara a la comunitat internacional, segons el qual a Catalunya hi ha una guerra civil. En aquesta suposada «guerra civil», un bàndol està «massacrant» un altre bàndol i violant tots els drets humans que us podeu imaginar. Seria, doncs, fer bona la tesi de la «ulsterització» de Catalunya. Lògicament, es deriva d'aquest plantejament, la necessitat de l'actuació de l'Estat espanyol, com a força «d'interposició», per evitar que els catalans es «matin» entre ells. Així, doncs, l'actuació espanyola és venuda a la comunitat internacional com una estratègia de pacificació i mitigació del conflicte, que, si no es controla, pot acabar provocant una crisi humanitària en el cor d'Europa. Una estratègia que recorda clarament la portada a terme pel Regne Unit al Nord d'Irlanda, o la de Rússia en diferents repúbliques del Caucas. Lògicament, a aquest argumentari insidiós li manca la inexistència de violència física per part dels suposats agressors. Per això, les seves denúncies *fake* (falses) sovint consisteixen en imatges de violència desfermada d'altres països, que els seus mitjans de comunicació fan passar com si fossin de Catalunya. Per combatre aquesta intoxicació informativa, no em cansaré mai de recordar la importància de tenir una presència sòlida en l'actualitat internacional i l'ús sistemàtic de la llengua anglesa per fer-hi front. Els viatges internacionals, com el que fa poc ha fet el President Torra als Estats Units són, en aquest sentit, claus. També, és clar, la presència cada cop més desacomplexada del President Puigdemont arreu d'Europa. La prova, que ha estat considerat pel principal diari alemany com una de les 50 personalitats més rellevants del 2018. Una gran victòria, no cal ni dir-ho.

La segona estratègia espanyola ha estat la potenciació d'un nou partit d'extrema dreta que, seguint la lògica espacial de la política, pretén «centrar» la dreta extrema, és a dir el PP i C's, i fer del PSOE l'opció assenyada que cal escollir per part dels catalanets que s'acocquinen a la primera hòstia. És tan de manual! El PSOE va ser un col·laborador necessari, imprescindible (!) per al 155 i ara es ven com si fos demòcrata de tota la vida! De manera que és sortir del foc per caure a les brases. Quan es tindrà clar que les estratègies dels partits espanyols són conxorxades, és a dir, que treballen conjuntament per evitar la independència? Cal ser molt curtet per no veure-ho. Poli bo i poli dolent... de manual.

Caure en la lògica espanyolista i ara llançar-se als braços del PSOE és el que volen aquells que aposten per donar-li oxigen a través de l'aprovació dels pressupostos. No hem de caure en aquesta trampa. Ben al contrari, dues han de ser les estratègies que cal seguir. La primera és el reforçament intern. El proper 26 de gener hi haurà el Congrés Constituent de la Crida Nacional per la República. Hi participarem. I farem tot el possible perquè el màxim de compatriotes ho facin, també. Des d'aquestes ratlles, apel·lo a la vostra participació.

I la segona és la denúncia internacional dels judicis contra els patriotes de l'1-O. De confiança en la justícia espanyola no en tenim cap, lògicament. Les sentències ja estan redactades des de fa mesos i el que s'acosta ara serà un espectacle digne d'un Acte de Fe inquisitorial. En conseqüència, l'estratègia ha de consistir en acumular totes les proves possibles per portar el cas a Estrasburg, al Tribunal Europeu dels Drets Humans. Cada cop hi ha proves tan abassegadores que els espanyols estan aterrits sobre aquest assumpte. Tant, que el propi president espanyol intenta condicionar-los o pressionar-los. No sap el que es fa, aquest noi.

Josep Sort
President de Reagrupament

Sumari

Desordre
per Josep Felip

PÀGINA 2

La culpa no és del procés, estúpid!
per Manel Salvador

PÀGINA 3

Fums i altres porqueries
per Josep Ramon Soldevila

PÀGINA 4

Pim, pam, pum
per Teresa Casals

PÀGINA 5

I li diuen democràcia
per Pilar Altarriba

PÀGINA 6

Voxing club
per Daniel Roig

PÀGINA 7

La vaga dels taxistes
per Albert Aragonès

PÀGINA 8

I més...

La secció habitual de llibres a càrrec de Pere Torra

Desordre

D'aquí quinze dies la Molt Honorable Presidenta del Parlament de Catalunya, uns quants membres de la mesa del Parlament i uns quants membres del Govern de la Generalitat, juntament amb els caps de dues entitats civils del país (OMNIUM i l'ANC) s'asseuran davant del Tribunal Suprem Espanyol per ser jutjats de tres delictes que diferents tribunals europeus de diferents estats i diferents jurisdiccions ja han fallat en contra dels fets i dret, -de les pretensions i acusacions- pels qual aquest Tribunal Suprem Espanyol els/ens vol jutjar..., i tot apunta que condemnar a unes penes que fan esgarriar.

La immensa majoria d'especialistes d'aquí, d'allà i d'arreu, entre ells diferents ex-membres d'aquest Tribunal Suprem Espanyol han dit que no hi ha causa, que es tracta d'una exageració i que en el fons estem davant de la voluntat d'escarmentar, no als que seran jutjats sinó a tots els Catalans que pretenguin l'autodeterminació de la Nació Catalana. Avís per navegants.

Els tribunals, aquí i arreu, sigui quin sigui el règim del país on rauen, si alguna cosa són; són estat. De fet l'article ja es podria acabar aquí amb l'afirmació que cap català pot esperar justícia respecte dels drets públics per ell i pel nostre país si aquesta ha de venir dels tribunals espanyols.

La justícia del monarca, sempre, aquí i en tot lloc no es justícia, perquè la justícia es basa en la igualtat de tots respecte de la llei..., i la monarquia fonamenta la seva existència en la desigualtat davant la llei, que en si mateixa ja és injusta perquè ve donada pel mateix monarca. Això no es una argument teòric, és una realitat pràctica, només cal veure la sentència de la manada o la del tracte respecte dels bancs; justícia de classe, de casta...i compararla amb la dels joves d'Altsasu: La justícia del Rey.

Catalunya ha plantejat un problema a l'estat espanyol, un

problema que n'ha fet aflorar molts d'altres. De fet han aflorat els endèmics problemes d'Espanya, problemes que han resolt sempre a bastonades.

El problema plantejat no és altre que el de la residenciació del poder. Amb l'aprovació de l'estatut d'autonomia de l'any 2006, un procés dur però procedimentalment impecable on no es qüestionava la residenciació del poder, no es qüestionava que la sobirania residia en la totalitat del poble espanyol..., amb els recursos contra l'estatut, es a dir, la impugnació de la voluntat dels catalans expressada en referèndum i la STC 31/2010 es dona el toc de gràcia que destrossa la constitució territorial de l'estat i en conseqüència deslegítima i anul·la l'acord de residenciació del poder. A partir d'aquí, la part catalana, demana, i no solament demana, sinó que està legitimada per exercir la sobirania de forma original en el seu propi àmbit territorial. Tot i això, el més important d'aquesta legitimació no és que es tracta d'un truco-tracte de les elits de poder, sinó que és una reclamació d'un poble perfectament organitzat i conscient tant del seu propi poder com del fet que l'estat espanyol ha trencat el pacte, ha trencat la constitució territorial de l'estat.

L'estat, en lloc de debatre aquesta qüestió per reconduir la situació, de tornar a parlar de com refer el pacte...; envia repressió, presó i la justícia del Rey, que és tot menys justícia. La part catalana, és a dir, el poble català en el seu 80% presenta, tot i la presó i l'exili la seva proposta que de forma ineludible passa per un referèndum d'autodeterminació per tal de determinar de forma lliure on vol que Catalunya residenciï el seu poder. Quan no se coneix on se residencia el poder únicament hi ha desordre.

El problema no s'acaba aquí, "petada" la constitució territorial d'Espanya..., a continuació salta pels aires la constitució material d'Espanya. Espanya es constitueix al 50% entre una dreta

de naturalesa franquista i una esquerra frontista, materialment irreconciliables, el factor de correcció que feia que l'estat fos governable eren els nacionalismes perifèrics, fins i tot quan la dreta o l'esquerra tenien majoria absoluta és recolzaven en els nacionalistes. De fet el que feia governable l'Estat Espanyol era el pacte entre les tres nacions que componen l'estat: Castellans (gent de parla castellana) Bascos i Catalans. El desordre no és a Catalunya, és sobretot a Espanya, prova del que manifestó és que des del 2015 les Corts Espanyoles únicament s'han posat d'acord en tres coses; invertir Rajoy amb el "pollastre" posterior en el PSOE, aplicar el 155, és a dir, anar contra Catalunya, i la moció de censura del President Sánchez que va necessitar el suport dels independentistes catalans i del PNV. Sense catalans i bascos no es governa Espanya. Apart d'aquest assumptes no hi ha hagut cap més acord, cap més llei, cap més pressupost..., ja s'ho faran.

Un tercer factor de desordre; la monarquia, aquest ho borda amb el seu discurs del tres d'octubre, legítima la repressió contra els catalans, abraça el discurs de l'extrema dreta i avisa a l'esquerra, com diu el meu admirat Pérez Royo amb la seva alegre expressió andalusa "cuidadín" referint-se al PSOE: "Cuidadín en moverse un milímetro de lo que yo digo". Torna Fernando VII.

I a nosaltres què? Doncs fàcil a fer República. Potser el dia que els espanyols parin de crear realitats virtuals, truquin a la porta amb correcció i educació demanant perdó i restaurant els danys a persones i país amb una proposta de referèndum en la cartera tornarem a parlar. Mentrestant; no violència, resistència pacífica, mobilització permanent i desordre. Salut i República.

Josep Felip

La culpa no és del procés, estúpid!

La greu crisi econòmica causada pels sectors immobiliari i bancari que ha patit recentment Catalunya, com en la resta de l'Estat espanyol, s'ha esvaït en part gràcies al sector turístic que, com cap altre, ha estat capaç de contribuir a la recuperació de l'economia catalana. Amb tot, actualment la situació continua essent greu. Mentre que durant els cinc primers mesos de l'any 2018 el percentatge de turistes estrangers arribats a l'Estat espanyol va augmentar en un 2%, en el mateix període de l'any anterior el creixement va ser del 12,1%. Lògicament en aquest últim any, davant d'aquesta conjuntura, els sectors hotelers tant de Catalunya com d'Espanya s'han vist afectats quant a pernотacions de turistes estrangers, la qual cosa ha repercutit en menys ingressos a nivell general pel concepte turisme.

Està clar que degut al procés d'independència que ha tingut i encara té engegat el poble català aquesta situació li ha proporcionat, i li està proporcionant, carnassa fresca i abundant a la caverna mediàtica madrilenya i a tots els altres mitjans d'informació de fora de Catalunya de l'extrema dreta, de la dreta i d'aquells que diuen no ser ni de dretes ni d'esquerres, però que són inequívocament anticatalanistes, per culpar al procés d'independència de la crisi que pateix el turisme

a Catalunya, malgrat que està ben clar que qualsevol persona mínimament informada sobre el tema sap que tal asseveració no és només una autèntica fal·làcia sinó també una sobirana bajaranada. Les causes de la davallada del turisme aquest any a Catalunya i a Espanya no ha estat ni el procés d'independència, ni l'atemptat terrorista a les Rambles de Barcelona de l'agost de 2017. Les raons principals del capgirell experimentat en la xifra de visitants han estat, fonamentalment, els esdeveniments econòmics de nivell internacional com, per exemple, la forta caiguda de la cotització de la lliura esterlina per culpa del Brexit, amb la conseqüent crisi econòmica que va causar al Regne Unit – cal no oblidar que els anglesos són quantitativament els nostres principals clients– i, sobretot, el fet, ens agradi o no, que la majoria de destinacions turístiques del nord d'Àfrica i Turquia, un cop han recuperat la seva estabilitats política, i amb uns preus molt competitius, resulten cada vegada més atractives per la clientela europea. Durant molts anys Espanya, i Catalunya també, s'han beneficiat de les circumstàncies polítiques negatives que travessaven aquests països per la manca de seguretat que patien els turistes. Ara, pràcticament aquestes circumstàncies han canviat i serà qüestió

d'espavilar-nos. El que ens hauríem de preguntar és quines mesures està prenent o pensa prendre l'administració i els empresaris del sector per pal·liar la situació prenyada de dificultats que s'albira per als propers anys.

Definitivament, el procés d'independència no ha estat la causa de la baixada del turisme a Catalunya per molt que alguns malèvolament s'entestin en intentar vendre'ns la moto que això és així. La forma més plausible i irrefutable de demostrar quina és la realitat, com si fora la prova del cotó fluix, és que la temporada 2017, amb el procés en el seu punt més àlgid, va ser r cord en número de turistes a Catalunya. I per altra banda, aquest últim any, a la resta de l'Estat espanyol, la crisi ha estat encara més dura que a casa nostra i, que jo s pigui, els espanyols no han estat ni estan immersos en cap procés d'independència.  s que alguns sectors espanyolistes, fins i tot quant fa mal temps, asseguruen seriosament que la culpa  s del procés i dels polítics que el promouen.

Article publicat al Diari de Girona el 29 de desembre del 2018

Manel Salvador

Fums i altres porqueries

Ja sé que sóc un pesat en el tema del medi ambient. Segurament es deu que sóc el Regidor de Medi ambient de Vic i, per això, la millora del medi ambient, en totes seves derivacions, ha estat un dels temes més recurrents en aquest espai “municipalista” que em reserven a *La Veu*. Fa poc que parlava de la urgència que tenim de fer un gran canvi de mentalitat respecte a la mobilitat. Concretament em referia a la necessitat d'incrementar la proporció de vehicles elèctrics a les carreteres catalanes, amb tot el que l'aplicació d'aquesta mesura suposa: increment de punts de recàrrega a les vies més transitades, l'adaptació de les estacions de serveis, incorporació de punts de recàrrega als pàrkings públics i sobretot als privats, etc. Però també em referia al que cal fer realment si volem que la millora sigui significativa: canviar el model actual de societat.

Si els catalans no canviem la nostra mentalitat i no ens fem a la idea que s'ha acabat això que cada família ha de disposar d'un o més cotxes, no anem bé, poca cosa farem. I si no ens proposem de fer aquest canvi de mentalitat per iniciativa pròpia, el problema és que ens l'imposaran des de dalt. I els arguments que ens plantificaran seran: la reducció urgent dels nivells de CO₂ a l'atmosfera, l'esgotament del petroli de forma accelerada (això és el que afirmen cada vegada més científics reputats: que un dels components que serveix per a elaborar el combustible diesel, en 5 anys s'extingirà. I els de la gasolina en poc temps més).

Aquest argument de l'esgotament del petroli ja és una mica vell, ja s'ha esgrimit reiteradament en la història contemporània recent. No m'agradaria, però, que no ens passés com en el conte d'en Pere el Llop, que quan va venir el llop de veritat ... ja sabeu què va passar. Per això crec que els ciutadans val més que ens ho anem rumiant seriosament, sobretot si algú s'està plantejant de canviar el cotxe particular d'aquí poc. Les que sí que ja van canviant el xip són les

multinacionals automobilístiques. Suposo que ja heu vist que el nou vehicle insígnia de la SEAT és un patinet elèctric; no crec que aquest efecte publicitari sigui només un gag propagandístic. També hem de tenir present l'objectiu que s'ha proposat assolir la Unió Europea: vol deixar d'emetre emissions degudes als combustibles fòssils -petroli, gas i carbó- el 2050.

Per canviar radicalment de tema (sense abandonar la defensa del medi ambient), em vull referir també al canvi de mentalitat que haurem de fer amb el tema de les deixalles. És veritat que aquest camí ja l'hem iniciat a la majoria dels pobles de Catalunya. Cada vegada estem tots més convençuts de que cal reciclar, reutilitzar i separar bé les fraccions de la brossa. Cada vegada hi ha més pobles i barris del país que van introduint, per exemple, el Porta a Porta com a mètode de recollida de residus. Es tracta que les famílies separin les diferents fraccions a casa i les dipositin degudament embalades (amb bosses o cubells específics) davant la seva porta, un dia concret de la setmana. L'Ajuntament s'encarrega de recollir els residus i controlen que ho facis bé. Si no ho fas bé, t'informen, però, si continues fent-ho malament, aleshores et sancionen. Està demostrat que aquest sistema és el més efectiu si es vol assegurar un bon nivell de recollida selectiva: arriba a uns llindars del 80 %. La mitjana actual dels municipis catalans n'està molt lluny, és el 30 %. Això vol dir que un 70 % del residu

recollit no es pot reutilitzar i s'ha de portar a destruir, el 30 % restant, com el vidre, el cartró, els plàstics, els envasos i la matèria orgànica, se n'obté un altre profit tornant a entrar al sistema productiu.

A les grans ciutats, de moment, costa una mica d'implantar aquest sistema del Porta a Porta, però n'existeix un altre que també és bastant efectiu: el pagament per generació de brossa. En resum, es tracta que qui més embruta, més paga. A alguns indrets es comencen a implantar als carrers contenidors intel·ligents, amb un pany d'obertura electrònica personalitzat i controlat, que permet saber quins ciutadans reciclen i separen bé i qui no ho fa.

Això de pagar per generació no ens ha de semblar tan rar: si ara ja paguem segons el que consumim de llum, gas i aigua, tampoc és estrany que hàgim de pagar segons el que “embrutem”.

Existeixen altres mètodes, però d'objectiu només n'hi ha un: a l'any 2020 la recollida selectiva de residus a Catalunya s'ha situar al 60 %. I els municipis que durant aquell any no estiguin per sobre d'aquest llindar, veuran com els cànon que pagaran per la generació de residus, augmenten exponencialment.

Josep Ramon Soldevila

Pim, pam, pum

On volen arribar?. Després de llegir les notícies que darrerament rebem de les espanyes, dels nostres entranyables veïns, només se m'acut preguntar-me: fins on volen arribar? Em sembla que ja no cal intentar trobar alguna resposta pròpia d'un país democrata i civilitzat. Segurament n'hi deuen haver alguns, però callen. Cal fer alguna excepció, una alenada de complicitat que ens arriba del País Basc i d'alguns amics de les Illes i del País Valencià. Gràcies.

D'Extremadura, del Parlament d'Extremadura ens arriba una notícia pintoresca. Resulta que l'esmentat parlament va concloure que calia tornar a aplicar immediatament el 155 a Catalunya i, per si no quedés prou clar, ja van explicar els motius: tancar TV3, intervenir l'escola catalana i recuperar el control dels mossos. Algú podria pensar que es tracta d'un acudit dolent, però no. Van votar-ho els parlamentaris del PP, de Ciudadanos i del PSOE, sí els «tres genets de l'apocalipsi». Senyors d'Extremadura, volen fer el favor de preocupar-se dels seus assumptes?. No els fa vergonya ficar-se allà no se'ls demana mentre els seus conciutadans estan a l'atur, els alumnes de les seves escoles, malgrat tenir un ordinador per cap i poder estudiar en llibertat, tenen els pitjors resultats de tot l'estat, no s'albira cap canvi positiu i l'únic que els fa tremolar és deixar de viure subvencionats?

Però la cosa no s'acaba aquí.

Aquest cap de setmana els del PP han fet la seva Convenció i el senyor Casado, amb la benedicció del seu pare espiritual, no s'ha quedat curt a l'hora de desgranar la lletania de càstigs que ens esperen així que ells guanyin les eleccions o puguin sumar amb els altres dos genets de l'apocalipsi. Torna l'Aznar sota l'aparença d'en Casado. Ja cal que espavilem i posem tota la carn a la graella. Catalans, Catalunya. Si tal i com estan les coses, no som capaços de plantar cara, junts, ens ho haurem de fer mirar...

No us vull amargar la lectura de l'article, però no em puc resistir a la temptació de parlar de dos amics, també entranyables. En Borrell i en Vargas Llosa. En Borrell ha donat ordres a tots els ambaixadors de la seva pàtria perquè perseguissin al MH president de la Generalitat. Han d'estar amatents i segar-li l'herba sota els peus allà

on intervingui. Li proposo que abans reuneixi els seus ambaixadors i els faci un curs accelerat d'anglès perquè no siguin la riota del món. I, què hem de dir del senyor Vargas-Preysler? Fa vint anys que no escriu un llibre, ara es passeja per tots els esdeveniments patrocinats per la premsa més carca i més tendenciosa, es fa liftings i malparla dels catalans que no coneix.

Veritablement sembla que hàgim viatjat en el túnel del temps. Comença un mes particularment difícil per als independentistes. Hem de ser capaços de trobar la resposta adequada a tanta mentida, a tanta maldat. Hem de convertir el fàstic, la ràbia amb oportunitats. Posem-nos-hi!

Teresa Casals

I li diuen democràcia

Tenim a les portes uns judicis sectaris, que afecten els nostres polítics independentistes. Sabem que només van voler posar unes urnes, perquè el poble de Catalunya pogués decidir el seu futur. Aquesta mena de judicis amb interlocutòries falses i inventades, em recorda governs del tercer món, on el dictador de torn parla de democràcia, mentre la seva policia, agredeix, empresona, fa desaparèixer i alguna vegada fins i tot provoca atemptats, als opositors del seu govern .

A Espanya, amb l'aprovació de la Constitució de 1978, els polítics espanyols es van omplir la boca de la paraula democràcia. Votant cada quatre anys a les eleccions generals, a les autonòmiques, als ajuntaments i a les europees, i van arribar a la conclusió que Espanya era un país demòcrata. L'extrema dreta gaudia del poder majoritari i, més tard, els socialistes en van prendre el relleu girant també cap a la dreta. Ara tu, ara jo, es repartien el pastís. Un pastís que Franco va impregnar d'un feixisme dictatorial, que encara perdura avui en dia.

Recolzat per l'església (ara calladeta), per l'exèrcit (a l'expectativa), per una cúpula judicial afí a la extrema dreta, i una Policia i Guàrdia Civil, al servei del poder, la veritat nua és que Espanya no ha sabut mai què és la democràcia.

Amb una monarquia posada a dit pel franquisme, com gosen creure's que vivim en democràcia? Es salten les seves pròpies lleis, adequen els articles de la Constitució al seu gust i d'aquí a unes setmanes, els nostres polítics empresonats, els portaran davant del Tribunal Suprem i d'altres a l'Audiència Nacional (antic TOP), encausats per delictes que no han comès .

Quines garanties tindran aquestes persones? Cap ni una. La seva condemna està cantada. Com a molt, si la fiscalia demana 25 anys de reclusió, els hi cauran 12; i per als que els demanen 12, seran 8 anys de estada a la presó, i tot per delictes que no han comès. És una barbaritat el que fan en nom de la democràcia, a

polítics que ni són lladres, ni criminals, ni han fet delictes de sedició, ni de rebel·lió segons el codis penals dels països europeus, ni d'Espanya ni de cap altre lloc d'Europa.

Hem de fer-nos autocrítica, només faltaria, de les coses que no hem sabut fer més bé. Però tot té un límit, i hem de ser conscients que d'ara en endavant la nostra lluita ha de ser marcar-nos noves fites per a l'alliberament els presos, i sobretot hem d'aconseguir la independència de Catalunya.
Barcelona, 18 de gener 2019

Pilar Altarriba

Voxing club

Pressupostos. Necessaris per redistribuir recursos de forma diferent a la del govern anterior, permetre inversions i tirar endavant un programa, i sobretot, ajustar els nivells de despesa al que imposa Europa. L'aritmètica parlamentària és tan ajustada que cal el vot favorable dels partits catalans, i els nostres vots s'han de vendre cars.

Ens ho demanen per responsabilitat i a favor del diàleg, oferint inversions que no satisfan ni el previst a l'estatut (i que després no tenen perquè executar). I ara ens ho demanen per que "si no, ve el llop". Un llop a qui van esperar amb el suport al 155 i alimentant l'anticatalanisme.

Està clar que l'aparició de Vox a escena, amb un resultat considerable a Andalusia, canvia el marc polític a nivell estatal, present i futur. En unes hipotètiques eleccions sembla que el front PP-Cs-Vox podria ser alternativa de govern.

I aquí neix el nou argument que malauradament està agafant força també a casa nostra, el de que si es deixa caure Sánchez els dolents prenent el control. El problema és que d'eleccions, si no n'hi ha aquest any serà el que ve, quan s'esgoti la legislatura, pel que és inevitable afrontar-ho.

I pot ser un bon moment per mirar-se al mirall i veure que si una dreta tan dura puja és que algú no ho ha fet massa bé. Un factor d'èxit és l'anticatalanisme i la lluita contra l'independentisme, però

n'hi ha d'altres sobre els que hauríem de reflexionar tots.

La immigració és un problema? No. La immigració comporta problemes? Per descomptat. I quan la població percep que hi ha un problema però la classe política actua (i governa) amb desídia o com si no passes res, es perd la confiança i comença a escoltar al que promet receptes d'acció directe.

Un altre cavall de batalla és l'aplicació en política de la perspectiva de gènere. Que en un procés de divorci l'home en surt trasquilat és un tòpic assumit, però legislar normalitzant la vulneració del principi d'innocència i desmuntant el concepte de que tots som iguals davant la llei, crea una sensació de falta de justícia. No es pot combatre una injustícia amb una altra injustícia, i si això va acompanyat d'un discurs de criminalització del gènere masculí, la tempesta està servida. Se'ns dubte cal

promoure mesures d'igualtat i protecció, però des de un principi de respecte mutu.

Tot això i molt més forma la base de propostes de Vox que, amb receptes populistes, trenca un discurs del políticament correcte que comença a fer figa arreu d'Europa. És molt humà donar suport a qui et dona una solució contundent front el qui nega el problema. Els votants de Vox existeixen, també a casa nostra, i si volem avançar com a societat caldrà escoltar a tothom.

I, si us plau, si obtenen algun escó al parlament català, estalviem-nos l'espectacle d'una manifestació de rebuig. El resultat d'unes eleccions democràtiques no pot ser motiu de protesta. El feixisme no es combat amb manifestacions, si no fent les coses millor que ells.

Daniel Roig

La vaga dels taxistes

Des del passat divendres, els taxistes de Barcelona estan en vaga per la competència que tenen amb les plataformes VTC, Vehicles de Turisme amb Conductor, com *Uber* i *Cabify*, entre altres. Per aquest motiu, des de el mateix divendres, ocupen la Gran Via de Barcelona, tallant-la a la circulació. Els taxistes es queixen, des de fa temps, d'aquesta competència, segons ells deslleial, que els fan aquestes plataformes. Entenen els taxistes que a ells els ha costat molts diners aconseguir una llicència, mentre que per tenir una llicència VTC, no cal empenyorar-se. El preu d'una llicència de taxi oscil·la sobre els 140.000 euros mentre que una VTC surt per uns 5.000 euros. Si heu utilitzat aquests serveis VTC, veureu que els cotxes són nous, nets, amb wifi, et deixen un diari, paren a temps als semàfors, etc. Aquests serveis s'han adaptat als nous temps. Els contractes per a una aplicació de mòbil i, en poc temps, tens el vehicle a la teva disposició. El servei de taxi també té algunes companyies, com *Taxi Ecològic* o *Taxi verd*, que operen amb l'aplicació. Jo, malauradament, després de l'accident on em vaig trencar el peu, vaig haver d'utilitzar *Taxi Ecològic* per anar i tornar de rehabilitació i, sincerament, els donaria un 10 pel servei, la rapidesa i l'amabilitat. Suposo que amb altres companyies deu passar el mateix.

Però tornem al rovell

de l'ou. La Generalitat és competent per regular sobre els transports terrestres de viatgers, segons l'article 169 de l'Estatut. I això ho fa a través del Decret 314/2016 de 8 de novembre, a part d'altres Lleis i Ordres. O sigui, que la Generalitat pot donar la raó tranquil·lament a les exigències del sector del taxi quan demanen, per exemple, que els clients de les VTC, demanin el seu servei 6 hores, 12 hores, 24 hores o dos mesos abans. La sentència del Tribunal de Justícia de la Unió Europea, de 20 de desembre de 2017, equiparava els serveis d'aquestes plataformes amb els serveis del Taxi. Per tant, la patata calenta la té la Generalitat, en la figura del Conseller Calvet, de Territori. Però hi ha una altra estructura, que també afecta aquesta vaga, i és l'Associació de Municipis Metropolitans, a través del

Reglament Metropolità del Taxi, que afecta Barcelona i la seva àrea metropolitana. Aquest reglament té com a objecte la regulació i l'ordenació del taxi urbà. Per entendre'ns: sense el Decret no hi ha Reglament i sense el Reglament no hi ha taxis.

Per tant, per què l'Ajuntament de Barcelona no es mulla en aquestes reunions? Per què no hi ha cap proposta clara per part del govern de la Sra. Colau per ajudar a desconvocar el conflicte? Per què l'únic que dóna la cara és el conseller Calvet, fent propostes i intentant negociar, mentre que l'Ajuntament no em fa cap, de proposta...? No cal que us respongui, oi?

Albert Aragonès

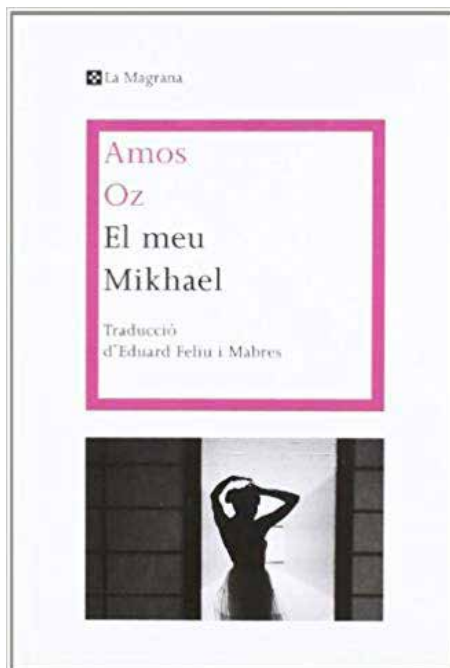
El nostre Amos Oz

Amos Oz, *El meu Mikhael*, traducció d'Eduard Feliu i Mabres, Barcelona:

La recent mort de l'escriptor israelià Amos Oz ens porta a parlar aquí de la novel·la *El meu Mikhael*. També en podríem parlar pel fet que és una obra clau de la literatura israeliana moderna o perquè va fer esclatar l'escriptor, que va arribar a ser candidat al premi Nobel. A més, l'any passat fou el cinquantenari de la seva publicació i encara hem de tenir ben present que aquest llibre fou la primera traducció catalana d'una obra moderna escrita en hebreu (1973), en una excel·lent traducció a càrrec de l'hebraïsta Eduard Feliu i Marbres.

El títol de la novel·la es refereix a Mikhael introduït amb el pronom possessiu en primera persona, persona que correspon a Hanna Gonen, la veu de la narració. La història és força senzilla: Hanna i Mikhael són dos joves universitaris israelians que viuen a Jerusalem als anys 50. Ell és geòleg amb una forta vocació acadèmica i ella és estudiant de literatura. S'enamoren, es casen (Hanna haurà de deixar els estudis per dedicar-se a la família), tenen un fill, el 1956 Mikhael és cridat a la guerra contra els àrabs a Egipte, etc. La riquesa del llibre rau en la presentació en primera persona dels pensaments, vicissituds i somnis de la Hanna amb una penetració psicològica sols a l'abast dels grans literats. Algú l'ha comparada a *Madame Bovary*, però encara que no és pas incorrecta, aquesta comparació pot confondre. L'obra d'Oz s'adscriu molt intensament a la literatura pròpia del segle XX i presenta més afinitats amb obres com *L'estrany*, d'Albert Camus, o amb algunes de Kafka.

La protagonista manifesta una absoluta inadaptació al món on li ha tocat viure o potser hem de veure-ho d'una altra manera. És el

món que no ofereix perspectives engrescadores a una dona jove, plena d'il·lusions, que topa amb una realitat monòtona, anodina i grisa, amb un marit eixut i una societat egoïsta que devora l'individu que no segueix els carrils establerts. Parlant de l'eixutesa del marit, hi ha unes pàgines magistrals sobre com Hanna qualifica les paraules que li dedica Mikhael en un article acadèmic:

"En Mikhael parà esment en la paraula 'eixut'. Com tothom qui es mou lluny del món de la literatura i fa servir mots com qui fa servir aigua i aire, en Mikhael es pensà que li ho retreia com un defecte." (133)

És evident que entre Hanna i Mikhael no tan sols hi ha una llunyania de disciplines acadèmiques o d'ús del llenguatge, sinó una autèntica incapacitat de comunicació. No és gaire aventurat establir una metàfora entre aquesta incomunicació i la que es devia viure a Israel com a societat en construcció amb la diversitat de persones que s'hi aplegaven en aquell moment. I encara podríem esmentar també una incomunicació més general, la que es produeix

entre éssers humans, molt pròpia del segle. Al capdavant, Hanna no obté satisfacció personal amb el seu paper d'esposa, de mare, o fins i tot de ciutadana, fins al punt que, en alguns moments, la lectura suggereix que la narradora es troba en successius estats depressius.

La novel·la és molt rica en referències literàries, cinematogràfiques i de tota mena, lligades a la vida quotidiana dels protagonistes:

"Els llibres que llegia de nit no demostraven pas que anys enrere havia estudiat literatura a la universitat. Somerset Maugham, Daphne du Maurier en anglès, relligats en coloraines. Stefan Zweig. Romain Rolland." (115)

L'ambient pre-bèl·lic o bèl·lic de Jerusalem apareix de forma indirecta, de manera natural, però reiterada. Per exemple: "El que no ha aconseguit la intel·ligència dels jueus, ho aconseguirà l'estupidesa dels àrabs; aviat esclatarà una guerra a ultrança i els llocs sants tornaran a ser dins les nostres fronteres" (186), afirma Qadisman, un dels amics de la família de Mikhael que visiten sovint la casa de la parella protagonista i contribueixen a incrementar l'ambient asfixiant sobre Hanna.

Finalment, cal esmentar els somnis i els malsons de Hanna, que tenen un paper decisiu en tot el llibre i són descrits amb precisió de detalls, incloent elements de vegades escabrosos carregats de simbolisme. Hi apareixen sovint dos bessons àrabs, que sembla que eren companys infantils de la noia. De fet, el llibre acaba amb un d'aquests somnis, que massa sovint han estat llegits literalment, quan no ens hauríem d'oblidar mai que som davant d'una obra de ficció a la qual cal donar plena dimensió literària. En síntesi, aquesta novel·la és d'aquelles lectures que deixen pòsit, perquè el lector té la sensació d'haver-se acostat de debò a una ànima humana.